

REGÉLŐ.

Pesten csötörtökön majus 14^{kén} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítékalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

N é g y n a p T a t á n.

(Eredeti novella.)

J Á M B O R G É Z Á T Ó L.

Első nap.

„Barátom! — mond Arnold Jenőhöz — itt az angolkert, térjünk-be; ilyenekkel csak a' tataiak büszkélkedhetnek. Ez az angol izlésnek remek képe. — Im már a' bemenetel is sokat ígér. Keveset szólltam neked ennek szépségéről, mert hasztalan; legékeesebb kifejezésekkel sem lehet voltaképen leírni nagyszerűségét. — Ezt csak látni kell. A' teremő képzelet csak egy percze tud illyesmit elődbe állítani. Ennek létesítésén mint költő működött a' természet. Ez új paradicsom; kapuja mindkét szárnyán Cherubok helyett grifkeselyűk őrködnek; előttük a' bemenőket intó fekete táblák fejeir betűkkel. — Siessünk innen az éden beljébe. — E' kigyóút a' regényes pokolig vezet, mellynek sötét tornáczából ezüst hullámmal zug-le a' szilaj patak. — Emitt a' hirneves forrás magas méltóságában és szeplőtlen tisztaságában, mellybe az ég kék rónájával, a' nap remegő sugáiraival nyugodni száll alá. Itt fürdik a' reggeli piros hajnal; ennek kék hullámaiban mosogatja-le szellemtagjairól az éj sötéttségét, hogy születési tisztaságában lépjen-fel a' criticus világ előtt; mint rengenek tükrében a' parti növények levelkéi; mint forrának-fel ajkán a' miriad buborék-gyöngyök; 's mig maga a' felvilág alól felduzzadó anyavíz az örökké valóságot regéli, addig azok mint hű ábrái a' mulandóságnak szertepattognak a' fölületen. — Emitt a' tekervényes virágbastya tarka ékességében, kellemes változatosságában bájólón tűnik-fel, mint menyasszony ajkán a' szerelem festekezése, vagy mint egy remek költészet, mellyben élénken rajzolják a' szerelmek, vágyak, 's remények. — Itt a' völgyben a' sűrű lombok közt, mint, egy lebombázott ősi vár, diszelg-

nek a' szaggatottságukban is regényes romok, melyeknek tiszta zugaiban némelly romai hősök képei kőbe metszvék emlékeztetnek a' vitéz-hajdanra; fölöttük mély csend uralg, melyet csak az át-röpülő madarkák csevegése és egy csörgeteg szaggat-meg néha, mely zokogva esik-le magas pályájáról, mintha e' romok jajdul-nának - fel a' pusztulás sajtója alatt. A' romok alá rejtett fürdőnek üvegajtaja mély ihletettséget ébresztve int magához; mintha egy csendes kápolnába nyílnék, hol a' természet oltára füstölög. — Most menjünk keresztül ez egyszerűen csinos hárshidon. — Nézd e' vizet, melynek aránylag növekedik futása, mint a' haldoklásnak indult életé az enyészethez; nézd ez aránylag nőtt indanövényt a' kristályfolyamban lebegő piros vagy zöld szálaival, mint üvegtá-blák között habzó selyemszalagok; 's im e' ritka fanövényből sűrű-dött kerítés lombjai közt milly szépen, milly andalítólag csillámla-nak-át az ugy nevezett csekető reszketeg hullámai, melyeket az itt ott mosakodó hattyúszárnyak zörgetnek - fel nyugalmokból. Amott az“

„Édes Arnoldom — szakasztá félbe szavait Jenő — ez mind olly ritka, mind nagyszerű, millyet a' képzelet nekem nem muta-tott-fel. A' természet itt alkotá izlésének országát, itt csorbitá-meg őserejét; igen, a' természet többet nem tehet, mint tett; mert itt egyedül a' tökélyesedő művészet talál még anyagot, mellyen re-mekelhessen. Istenem! milly szép, milly dicső! De szólj barátom, ki azon angyal? ki el-elkerüli tekintetünket, 's csak néha, talán akkor is akarátja ellen, mutatkozik-ki az irigy fasorok mögül, mint a' fellegek redői alól ki - kihunyorgató nap.“

„Ej ej Jenő! már megláttad őt? — szól Arnold — ő fran-czia hölgy; de keblében a' szív, lélek 's élet magyar. — Mióta városunkban létezik, a' szó tökéletesen megmagyarosodott ajkain. — O barátom, ha látnád, ha beszélhetnél vele! Ó szép, mint egy ideál-kép, melyet semmiből teremt a' felmagasztalt képzelődő erő; nyájas, mint az őszinte szívek közötti barátság; 's mi több, ő mi-veltt, olvas; 's mióta K...y, a' magyar novella-hős kivivta magá-nak a' közfigyelmet és tapsot, szüntelen magyar könyveket olvas. — Gondolhatod, mint örülök, hogy szerencsém van neki könyvek-vel szolgálni. — Neve a' szép leánynak: Regina! — Igen, ő nemcsak nemének, ő a' szíveknek is királynéja! — E' kertet na-ponként disziti jelenlétével. De im éppen Várnayék komornája siet felém; valami hír. No's?“

„Tekintetes Várnay ur 's asszonyág tisztelik önt!“ — szól 'a komorna egy meghívó kártyát nyujtva Arnoldnak.

„Arnold átfutván az iratot a' leánykához fordul:

„Igen helyesen van a' dolog; mondd-meg te szende kis komorna Várnayéknak, hogy különösen tisztetem, 's legnagyobb szerencsém közé számítom, ha udvarlatukra 's tiszteletükre megjelenhetek.“

A' komorna eltávoztában: „Ugyan betanulta ez is a' szép beszédet; szinte szeretném őt tovább is hallgatni.“

Barátom — mond Arnold Jenőhöz — whist-parthiera hívnik Várnayék; menjünk, derék egy nemes család!“

„Édes Arnoldom — válaszol Jenő — most éppen alkalmatlan-nak érzem magamat egy művelt társas körre; olly nyugtalan, olly egykedvű vagyok, magam sem tudom miért? Menj magad, én itt éldelendem addig a' természet gyönyöreit; ez a' kert nagyon tetszik nekem!“

„Ezt ne tedd Jenő, egyébként szivességükre ezentúl nem számolhatnánk; jövel, közelebből ismerheted-meg Reginát is, már csak ő érette is!“

„Tehát ő náluk létezik? E' szerint elmegyek, ő érette!“

„Jenő, Jenő! én nem akarnék szivedbe tekinteni!“ — mond Arnold némi hidegséggel. — Elmentek.

Nem lesz érdektelen tudni, hogy Várnay gazdag nemes családból származott. Ősei a' csatasíkokon öszültek-meg. Ő maga is többször állotta-ki a' vérmezői harczokat. Jelen volt a' második 's harmadik francia háborúban is; de már ekkor visszahúzáék őt a' békes falak; mert a' haza védelmében nyertt sebek sajogtak tagjain. — Egy ideig Pesten tartózkodott; végre Tatán választott magának állandó lakást. A' magyar vendégszeretet különös gyakorlatban volt uri házánál.

Midőn a' két fiatal ember kiindult az angol kertből, már a' whist-asztal készen állott. Előtte Várnay ur szokása szerint komolyan ült a' hosszú pamlagon, mint egy ősi vár romjain szendergő agg rege; mellette pedig a' beszédes Várnayné, mint egy eleven krónika, 's néhány kártyalevelet pattogatott száraz ujjai között, nagy nehezen várván a' fiatal vendégpárt; mert tudni kell, hogy mind a' két öreg szenvedélyes játékos vala. Egyszerre kopogás hallatszik.

„Szabad“ — „tessék“ — kiáltnak mindketten. —

Arnold belépett Jenővel, kit, azonnal, mint jó barátját megismertetett Várnayékkal, 's egy két percz múlva kezdődött a' játék.

Várnaynének, természetesen kedvezett a' szerencse. — Jenő szerény magatartásával csak hamar meg tudá érdemleni kegyét és szeretetét a' két öregnek. Ezek most elemőkben voltak. De Jenő gyakran hibázott; ő valamit keresett, valamit nem látott, valamit kívánt.

Még egy rhobbert! — mond Várnayné — azután kitekintek a' gazdasághoz. — Jenő osztott.

„Ah kegyed keze részemre igen szerencsés — mond Várnayné — milly szép levelek! — Én hívok? — Igen — á-tout! — másodszor is — harmadszor is. — Regina!“ — Negyedszer ismét à-tout, és úgy tovább; a' játék szerencsés kimenetele világosan irta ki magát az öreg játékhősné mosolygásában. — „De ugyan hol van ő? Regina!“ — kiált másodszor is. — Erre megnyílt az ajtó, 's Regina-jött be, magán hordva a' virágzásnak indult ifjúság kellemeit, lebegve a' magas miveltség szellemszárnyain; körüllehelve az igéző nyájasság hamvával; felgazdagítva a' szépség hódító hatalmaival, 's bejöttékor, mintha nem volt volna elkészülve a' melepítés pillanatára, egy kis indulatsata villant-meg keblében, mely csak fölkergeti a' vért, de ki nem ontja. Ugy tetszett neki, mintha Jenő képében egy ítélő világ zsidongna. — Ő hitte, hogy Jenő mindent tud, hogy belát az ő lelkébe is, hogy minden gondolatkáit és szíve tárvák előttte, melyben titkosan érlik a' lappangó szerelem, mint a' burokba takaródzott jövődő virág.

Nem kevésbé zavarodott-meg Jenő is, ki a' gondolat sorából kiütve a' nem vártt valón álmélkodott, mint a' meleg fészekből ki-zörgetett madárfi, midőn először pillantja-meg a' napot, és a' szokatlan fény által elveszti egy pillanatra látását; ő nyargalt a' képzetek fellegszárnyain, mint ez röpül, de nem tudja, hova; ez röpül, mert szárnyai vannak; ő gondolkodik, elmélkedik, mert Reginát úgy tekint, mint egy rejtélyes philosophiai feladatot, mely az eszmék fölemelkedettségében lehet kifejletté 's világossá. — Ő egy perczre egészen elszemmesült, elhagyá a' silány földet; fönnlebegett a' mindentudás forrásának partjain, honnan a' bölcsesség cseppjei csak gyéren szemzenek-le a' por elevenítésére; majd meg ujan felszárnnyalt, mintha tudná, hogy csak oda fenn találja-fel e' remek földi lénynek képmását. — E' zavarban láttatlanul hullott-le kezéből egy kártyalevél, 's a' játék füstbe ment. — Az öreg Várnay, mintha mindent tudna, mosolygott, Arnold reszketett, 's nem mosolygott, vagy ha egy silány mosoly végig futott is néha ajkán, az csak olyan volt, mint jeges bérceken elsuhanó keleti meleg szellő; vagy inkább mint az irigynek, képén elvonagló részvét öro-

me más boldogságán. — Ez mind csak pillanat munkája volt, sőt azon pillanat megyéjén már visszatértek körükbe a' nyargaló lelek, és a' divatózó tisztelkedés legudvariasb jeleivel tudaták egymással kölcsönös szerencséjüket e' váratlan ismeretségen. Várnayné eddig lelkiig tapadva még a' mult szerencsés játéknak folyamába szinte föleszmélvén inti Reginát, hogy helyét foglalná - el, 's azzal eltávozott.

Regina leült, bájolón, mint egy szép ouverture hangjai a' lélek mélyére; méltóságosan, mint lángoló estkorány a' láthatáron; andalítólag, mint leélt boldogságok romjain a' szép emlékezet. — A' kártya elosztatott. — Jenő ismét kevesebb volt, 's éppen az övé, mintha tudni kellett volna, hogy ő valamit elvesztett.

„Ott fekszik az asztal alatt!“ — szól Várnay mintegy intőleg, kinek a' lehajlás nehezeére eshetett volna.

Jenő és Regina egymást megelőzni vágyván egyszerre hajlottak - le, mint játszi galambfiak az elejekbe gördült tápszem után. A' levelet egyszerre érék; kezeik, mint két hófelleg ütődtek össze, és sziveik megindultak, mintha a' selyem ujjak surlódásából fölbredett berzerő (electricitas) sziveiket is ingadozásba hozta volna. — A' kártya elosztatott. — Játstak. Jenő és Regina szemköztültek. — A' szerencse szerelmes lett beléjük; ők mindig nyertek; Várnay csak nem boszorkodott; de ők maguk is szinte szégyelni látszottak, hogy olly igen-igen szerencsések! — Három rhobber után, minthogy az alkonyat fátyola a' whist asztalra gördült, vége szakadt a' játéknak, 's Regina egypár barátságos szó után „jó éjszakát“ hallatva elsuhant, mint a' virág - tengeren tévedező hajnali szellő; ez illatot orozva a' kinyílt kelyhekből, ő nyugalmat egy utána dobogó szivből.

Egy óranegyed után eltávoztak a' fiatal whisthősök is. Utjokban egy az angol kertből szakadó folyamon kellett átmenniük. Arnold egy sejdített boldogság jövődő üszkein, Jenő pedig egy szivárvány-hidon jutott rajta keresztül, melyet szerencsés jövőjének reményszineiből alkotott magának, alapjaul leütve egy ingatag szenvedelmet, a' szerelmet. Most elváltak. — Jenőt az első szerelem meleg karjai ringaták - át az édes ideális életbe, melyet álomnak mondunk; de ez rövid volt, mint a' boldogság órája; az éj pedig hosszú, mint a' végtelenség. — Ő sohajtozott a' reggel után, melly ismét bevezesse őt édenébe; nyugtalankodott, mint minden szerelmes, ki a' nyugalom szilárd párnája helyett az izzasztó lángszenvédeley süppedő pelyhébe burkolózik.

(Folytatása következik.)

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Hideg légömlések a szirtnyilásokban. Gautier, tannok, a' genfi természettani- 's történeti társaság ülésében minapában egy érdekes jegyzetet olvasott-fel, melyben a' st. gervaisi (Savoyában) 2 fürdőtől csak néhány lépésre fekvő szirtnyilásnak már Saussure által is figyelemre vett hideg légömléseiről tesz említést. E' légömlések, melyeknek indító oka még ismeretlen, néhány bányavirág szirtnyilásából rohannak elő. Gautier ur e' nyilások közül többre apró hőmérőket aggatott, 's ezek nyárhó 11-től nyárutó 4-keig, különböző napokon általában 3°, 7' mutattak R. szerint. E' ritka természeti tünemény tárgyában még több fürkészlet is fog ez évben tétetni.

Megmérgezések angol földön. Franciaországban a' mérgezéseknek nagyobb része férjany, 's csak kevés történetik mákony által: angol földön ellenben szint' annyi mérgezés történik mákony mint férjany által. Bebizonyult t. i. hogy 168 gyermek, anyja emlőin, többnyire mákony által mult-ki, melyet az anyák előbb gyermeköknek nyujtanak, s azután veték-be maguk is. — 1839-ben mérég által történt 5.3 halál közül 181 férjany, 131 laudanum és 42 közönséges mákony lenyelésének áldozata volt.

Földcsuszamlás. Croux falu mellett, Privas közelében (Ardeche megye) egy hegynek nagy része lecsuszván, tömegével Oupése medrét egészen betölté. A' rettegésnek azonban nincs vége, minthogy a' hegy orma fennáll ugyan még, de alja egészen üres.

Állatországi szörny. Északamerikában St. Louis mellett egy özönvíz előtti Mastodon gyganteum tökélyes épségű fejére találtak. Hogy ez állatnak órásságáról némi fogalmunk lehessen, szűség tudunk: miképp' fejének eson jaival egy egy ablakos jó nagy szoba, minden esontjával pedig egy templom telnék-meg tökélyesen Két agyaranak hosszúsága, melynek vizirányosan feszültek-ki, horgosságukat is hozzá számítva, 10 láb; azon alsó állkapczai ter pedig, mely egymástól elválasztja, 21 láb szélességű. Méltán álmélkodik-el a' jelen világ embere ez óriási teremtményeket látva, 's méltán nyílik ajka e' kérdésre „minőknek kelle amaz ősvilág növényei folyamainak, hegyeinek, fáinak 's egyéb terményeinek lenni, hogy ez állatokkal harmonizáljanak?“

Outa név alatt ismeretes a' hullóknak e' ritka faja, melynek egy igen sajátos szokása van. Az Outa t. i. páronként jár, 's ha egyiket ember vagy valamely állat megöli, a' fennmaradt addig üldözi társa gyilkosát, míg vagy hoszút áll, vagy maga is áldozatul esik.

Virág-óra. Ceylon szigeten egy növény tenyészik, melyet a' bel-földiek Sindricamalak neveznek, 's melynek virágát az idő meghatározására óraul használják. E növény virága t. i. azon sajátossággal bír, hogy reggeli 4 órától déleesti négy óráig virága nyitva áll, 's egyéb órákban kelyhe zárva van. Ennél fogva a' sziget beljében fekvő Kendo ország lakói kertükben tenyésztik azt, hogy vele borús időben, vagy midőn másképp' a' reggel közeledését kitalálni nem tudják, az időt meghatározhassák.

KÜLÖNFÉLE. Tréfafüzér. Szemeim.

Kinek nem dobog fenntebb szíve, ha egy pár szemesillagot lát mosolygva feléje ragyogni? — O a' szemek a' teremtőnek remek művei, és legbecsesb adományai. Nélkülök az élet kopár, sivatag volna, semmi e' nagy mindenség. Mit ér nekem a' világ minden roppantságaival, szépségeivel, ha azokat nem szemlélhetem? Mit érne a' szerelem édene, ha a' szeretetnek lélek-tükréibe nem pillanthatnék; azokból boldogságomat nem olvashatnám?!

Midőn az Ur a' világot alkotá, életet akart műveire lehelni, és teremte a' föld állatait. De néma, élettelen volt még mind a' nagy világon, 's az Isten alkotá az embert, tanúját végtelen hatalmának és bölcsességének; hogy legyen teljes az élet, legyen boldogság a' földön. Szellemet egyesített az anyaggal; a' kebelt tevő érzelmek honává, hol az élet létre kapjon, a' boldogság tenyészék; — és a' fő lett az ész széke, melly az életet kormányozza, hogy az élet boldogság legyen. És alkotá akkor a' szemeket is, hogy legyenek napjai az embernek, mellyek jótévő sugárainál hevüljön a' kebel, nyerjen világot a' fő.

Illy nagy szerep jutott teremteskor a' szemeknek. Múltán sajnálhatjuk a' vakot, kinek napja örök éjbe borult. Ő nem mondhatja szépnek a' világot, mert nem látja; nem érezhet valódi életörömeket; mert ezek bár a' kebelben tenyésznek, de hasonlók a' növényekhez, mellyeknek eltető elemük ugyan a' föld, de virágzásukra lég 's egyéb külső befolyások is szükségesek. Nem karhozhatnók tehát azt, ki még isszemeitől, mellyek boldogsága eszközülésében olly nagy részt vesznek, menekülni ohajtana? És e' kárhozas ember — én vagyok! De mielőtt a' végítéletet fölöttem kimondanák a' t. olvasók, hallják előbb szemeim leírását, azoknak a' többitől elütő különös tulajdonait!

Az én szemeim nem azok közül valók, mellyeknek látására keblünk esintalan lakóját nyugtalankodni érezzük. O ezek nem értik a' mosolygást: 's azért jót merek állni: nézze bárki szemeimet, keble zajtalan marad; legalább szerelmi fohászokra nem fognak nyilni ajkai.

Szemeimet korán sem mondhatnám a' teremő becses, tehát kedves ajándékainak, mellyek nélkül az életnek minden kelleme ránk hatástalan volna. Szívesen átengedném azokat bárkinek, és kész vagyok hinni, hogy tőlök szabadulva szebbnek tartanám a' világot, édesebbnek érezném tán az életet, és utain bizonynyal könnyebben 's vigabban lejtének.

Szemeim éppen nem olyanok, mellyek a' kebelt nemes érzelmekre heitnek, a' főnek segédvilágot nyujtnának. Legfelebb fájdalmas érzeteket tudnak okozni, 's az ész csak annyi tanúságot vesz általuk, hogy bizony a' szem és szem között is van különbség. — És így:

Az én szemeim nem azok sorába tartoznak, mellyek annyi kéjt és gyönyört teremnek; mellyek a' kebelben tenyésző életörömeknek tápszert nyujtnának, vagy boldogságunkra legkisebb befolyással is bírnának. — Továbbá:

Szemeim vajmi különbözök azoktól, mellyek a' lélek, indulatok, szenvedélyek tükréi szoktak lenni. Örökös egyformaságukban képtelenek ezek

akár örömem akár fájdalom hű kifejezésére, de annál jobban értik az általuk okozott fájdalmat arczimon tükröztetni.

* S z e m e i m a' tárgyak szemlélésére is használhatlanok; de még is különbözők azoktól, melyeket gyengéknek, vagy rövid látásúaknak, vagy éppen vakoknak, továbbá kancsaloknak, és kertbe rézöknek ismerünk. — Es így:

A z é n s z e m e i m nem foglalnak helyet azok sorában, melyeknek olly dicső szerep jutott teremtéskor. Nem is ekkor, hanem hosszú századokkal a' teremtés után kezdtek létre kapni. Még bocskoros apáink sem igen ismerték, és állítható, hogy először is a' divatos uracsoknál mutatkoztak. — Így hát t. olvasóim nem fognak kárhozatalni, ha e' különös s z e m e i m től menekülni ohajtok. Kőcs fajzatok ezek, és szinte olly kellemetlen, mint hivatalan vendégek; ezeknek pedig ajtó mögött helyük. Elég szerénynek valának ugyan a' legalsó helyre vonni magukat, de kotonozásuk ott is kellemetlen: 's így leghőbb ohajtasimnak egyike tőlök menekülni. — Végre hogy az egész befejezve legyen:

A z é n s z e m e i m e t nem lehet a' barna, fekete, kék vagy m a c s k a s z e m e k közé sorozni; mert azok t. olvasóim! úgy nevezett t y ú k s z e m e k.

HORVÁTH BOLDIZSÁR.

Török- és arab nevek. A' muzulmannak nincs családneve; a' név kihal viselőjével 's így utódaira át nem szállhat. Azon nap, mellyen a' gyermek nevet kap (közönségesen 7-kén vagy 8-kán születése után), ünnepez az Araboknál. Az atya vagy nagy apa elvégezvén imáját a' gyermek felett, jövődő nevét fülébe sugja, 's végre a' jelenlevőkkel is közli. A' muzulmanoknál leggyakrabban előforduló nevek 4 vagy 5 pártára oszthatók; 's ezekből soha sem térnek-el. Elsők a' patriarkák és látnokok nevei Mahomed parancsa szerint: „nevezétek gyermekeiteket a' látnokokról:“ Ibrahim (Abraham), Soliman (Salamon), Mussa (Moses), Dued (David), Mohammed Hamed, Mahmud (a' nagy profetának égi, földi és pokoli három neve). Ezután következnek az Islam terjesztésében buzgón munkálkodók nevei: Osman Omar, Ali 's a' t Harmadik pártába tartoznak az Abd-dal (szolga) kezdődő nevek, innen: Abd Allah (Isten szolgája), Abd el Kader (a' hatalmas szolgája), Abd el-Kerim (a' nagylelkű szolgája), Abd el Rahman, Abd el-Aziz 's a' t közönségesen az istennek 99 sajtáságából. Negyedik pártába a' din-nel (hit) végződő nevek tartoznak, u. m. Salah Ed-Din == Saladin (a' hit visszaállítója), Mehmed Din (hit által vezérlett.) Krair Ed Din (hit java), Gelad Ed Din 's a' t. Idetartoznak némelly összetett nevek, mint: Hamed Ed-Abd, 's ezeknek k esinyítők: Hamid-El Abid; — 2) a' csupa mellékevek, mint: Hassan (szép) 's ezek kicsinyítők: Hassain, (hatalmas) és Hikem, Said (szerencsés), Reschid (jogszerető), Mustapha (Isten választottja) 's a' t. Hogy egyebiránt az egyedeket, azon szűk kör mellett, mellybe a' családnevek gyérsége miatt szorítvák, megkülönböztessék, gyakran használnak a' keletiek mellékeveket. Minden melléknév, ha csak nem módosított mint: El-kebir (a' nagy), El Requiq (a' sovány), El Auver (fél szemű) Bu szótaggal kezdődik, p. o. Bu Nebuts (buzogányok apja), Bu-Selagram (a' bajusz apja), Bu-Kabus (pisztolyok apja) Bu-Nil, Bu Sormith 's a' t. — Egyik vagy másik gyakran főleszerélt nevét fíja vagy leányáival is, és ilyenkor közönségesen e' szócska: Abu, tétetik a' név elébe; mint: Abu Taleb (Taleb-apja), Abu Hanifa, Abu-Bekre (a' szűz apja), e' nevet vevé-fel Mahomed ipa is, midőn leányát férjhez adta. Hasonlótt tesznek az anyák is leányaikkal, csak hogy ők om szócskát tűznek a' név elébe, mint: Om Kaltum, Om Habiba (Kaltum anyja, Habiba anyja). A' néembernevek közönségesen jelképesek mint: Zahra (virág), Zethira (termékeny), Saida (boldog), Lobna (télfejér), Lulu (gyöngy), Derifa (kellemes), Gemila (szép) 's a' t.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiaczon, Dencs-ház, 86-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károly' betűivel, valóságos angol vas-sajton
uri utsza 612.